

СВѢТЛОМЪ

Год. III.

Излиза периодично

1937 г.

Броя 1 лв.

Брой 1.

Една странна личност

„Човѣшкиятъ Синь, кой е?
Мат. 16.31

Въпросътъ за Христовата личност нито е новъ, нито пъкъ нѣкога ще остарѣе. Исторически фактъ си остава, че преди 2000 години въ Палестина се явилъ единъ мжжъ, който проповѣдвалъ едно странно учение и вършелъ още по-странни нѣща. Отъ Него не е останалъ нито единъ написанъ редъ, нито една фотография или скица отъ натура. Името му, обаче, днесъ се носи по цѣлиятъ свѣтъ и вълнува милиони хора. Кой е той? На какво дължи това толкова голѣмо обаяние и толкова силно влияние Христосъ? Въпроса е занимавалъ еднакво и историци и психолози и богослови. Върху тая странна личностъ сж писани съ хиляди томове. Свѣтътъ е раздѣленъ на два лагера заради Исуса. Едни го отричатъ, съмняватъ се въ неговия произходъ, дори въ това, че той нѣкога въобще е билъ и искатъ да го причислятъ къмъ митологията — други, и тѣ сж съ милиони, вѣрватъ въ тоя Исусъ, като Господъ и Спасителъ. Отъ Него очакватъ спасение, вдъхновение и сила. Кой сж прави и кой ще ни даде отговоръ на въпроса?

Опититѣ да се схване Христовата личностъ по пжтя на разума и на „научното“ изследване сж непълни и повърхностни. Опититѣ на безбожници да дадатъ една биография на „човѣка“ Исусъ сж лишени отъ убедителность. Така е

съ Ренана и съ Емиль Лудвигъ. Историята дава оскждни сведения.

Христосъ днесъ е поставенъ на сждъ предъ цѣлия културенъ свѣтъ. Най-добри сведения за Него могатъ да дадатъ само свидетели т. е. само хора, които сж имали личенъ контактъ съ Него. Нѣма нито единъ човѣкъ въ тоя свѣтъ, който може да обвини Христа, като злосторникъ, измамникъ, глупакъ и фантазьоръ. Хората на чистия разумъ признаватъ че Той е едно необикновенно явление, психолозитѣ твърдятъ че никой не е познавалъ човѣшката душа по-добре отъ Него, политикитѣ признаватъ че нѣма по-съвършено социално учение отъ Неговото, но това не стига. Това говори само за проявитѣ на Исуса, но каква е Неговата сжщность? Сжщността на човѣка е Неговиятъ духъ и за да разберемъ Исуса ще трѣбва да потърсимъ и да вникнемъ въ неговиятъ духъ. Това обаче не може да се постигне съ средствата на разума и на лабораторниятъ опитъ — за тая задача трѣбва да употребимъ съствениятъ си духъ. Когато обаче духътъ е на работа, тогава човѣка има най-дълбокитѣ си преживѣвания. Следователно Христа може да разбере, Христа може да схване само тоя, който го е преживѣлъ т. е. който се е докосналъ чрезъ духътъ си съ Христовиятъ духъ. Такива хора има много. Нека питаме тия скромни но сърдечни хора, които сж търсили разрешението на проблемата съ сърдцето си — кой е Христосъ? — Какъвъ е тѣхниятъ отговоръ?

Тѣхната речъ може би нѣма да бжде

академична, но въ тѣхнитѣ прости фрази и по-скоро въ блѣсъка на очитѣ имъ ще разберемъ първата истина, че Христосъ не е „една проблема“ върху която може да се говори и сетне да се забрави, но че Христосъ е жива реалностъ. Христовото влияние днесъ не е по-малко, отколкото е било преди 100, преди 1000 години, напротивъ Той и днесъ върши чудеса. Подъ влиянието на Неговото учение и на Неговиятъ духъ хората се учатъ да се зачитатъ, да си помагатъ, да се обичатъ, да се борятъ и да умирагъ като герои на житейскиягъ фронтъ. Христосъ е най-великиятъ съвремененъ владетель на човѣшкитѣ сърдца. Не се старайте да хванете тая истина съ ума—това ще е напразенъ трудъ. Отворете сърдцето си, вмѣсто да критикувате и тогава предъ васъ ще застане величавата, блага и свѣтла фигура на Оня, който знаеше и можеше толкова много да обича, че пролѣ кръвта си за всички и за тебе. Знаешъ ли кой е Христосъ?

„Не съдетел за да не бждете съдени“.
Мат. 7.1.

Бездимни печки

Единъ, инѣкъ благоустроенъ градъ въ Германия, бѣше много опушенъ отъ вжглицата, съ които гражданитѣ отопляваха кжщитѣ си презъ зимата. Всичкитѣ фасади бѣха черни и въздуха пълень съ сажди. Какво бѣше очудването ми, обаче, когато следъ нѣколко години, видѣхъ сжщиятъ тоя градъ съсемъ чистъ, фасадитѣ чисти, въздуха чистъ. На въпроса, коя е причината за това ми се отговори, че въ града задължително били въведени бездимни печки, които използвали пушека и той не излизалъ изъ коминитѣ. Ако можеше човѣкъ да задължи хората сами да употребяватъ злобата си, завистта си, клюкитѣ си и да не имъ позволяватъ да излизатъ отъ тѣхъ, наистина, колко чистъ би билъ домъ и общество и държава!

„Когато правишъ милостиня не тръжи предъ себе си“. Мат. 6,2.

Отг. редакторъ: П-ръ Г. Сивриевъ
Ал. Василевъ 6 — Варна

Колибата.

Германския философъ Фехнеръ описва значението на библията въ следната легенда: Еднажъ пристигнахъ въ единъ градъ съ грамадни, здания отъ мраморъ украсени съ великолепни скулптури и между тия величествени дворци видѣхъ една схлупена малка колиба. Едва ли би могълъ да живѣе човѣкъ подъ тоя разкривенъ покривъ, продупчени и мрачни стени. Липсваха всѣкакви скоби и подпорки и бѣше цѣло чудо че тя още се държеше. Азъ се изсмѣхъ върху тоя остатъкъ отъ тъмно и варварско време и си казахъ „Утре сигурно ще рухне“.

Когато дойдохъ следъ сто години рухнали бѣха всички дворци и на тѣхното мѣсто бѣха изградени нови, а старата колиба стоеше на мѣстото си не промѣнена, макаръ че и сега липсваха скоби и подпорки.

Когато следъ други сто години отново посетихъ тоя градъ намѣрихъ сжщото; всичко около старата колиба бѣше ново, но тя бѣше все сжщата. „Божията сила я държи“, мина презъ ума ми. Болни и недѣгави излизаха отъ хубавитѣ кжщи, но нѣмаше лѣкаръ, който да имъ помогне. Ония, обаче, които влизаха въ старата колиба, която като че ли сама се нуждаеше отъ лѣкаръ намираха лѣкъ за ранитѣ си. Когато и азъ прекрачихъ прага на тази таинствена колиба тамъ срещнахъ **Единъ**, който полагаше ржцетѣ си върху болнитѣ и уморенитѣ и тѣ си отиваха здрави—познахъ Исуса Христа.

Старата колиба е Словото Божие — библията, която по човѣшки погледнато е безпомощна, увехтѣла, безъ подпорки, пълна съ празноти и тъмни жгли, но въ нея живѣе **Единъ**, който единственъ има лѣкъ за нуждитѣ и болкитѣ на свѣта. Хилядилѣтия сж изминали но Тя — вечната книга стои — нека не я пренебрегваме.

Ако „Свѣтилникъ“ ти хареса сложи 12 лв. въ пощенски или гербови марки и ги прати заедно съ адреса си — за да го получавашъ цѣла година.

ХИМНИ НА СЪРЦЕТО

На това мѣсто презъ настоящата година „Свѣтилникъ“ ще помѣства по единъ бисеръ на религиозно вдѣхновение и поезия. Когато душата се е залутвала изъ мрачинитѣ на живота, отчаяние и съмнение сж я потискали, но когато лжчъ отъ свѣтлина ѝ е посочвалъ отново пътя, тогава тя е ликувала отъ хвала и благодарностъ къмъ вечната свѣтлина, къмъ Великиятъ Водителъ и Отецъ. За тия душевни трепети „Свѣтилникъ“ ще дава това мѣсто.

*За Тебе всѣки часъ,
О Господи,
О, какъ жадувамъ азъ
Близу бжди!*

*На мене всѣкой часъ
Ти говори.*

*Миръ дава Твоя гласъ,
О Господи*

*Съсъ мене всѣки часъ
Ако си Ти,
Губятъ сблазнитъ
Силата си.*

*Учи ме всѣкой часъ
Волята си*

*И въ менъ чрезъ благодать
Я изпълни*

*Бжди Ти всѣки часъ
Учитель мой,
Свещеникъ, Царь и Спасъ
И азъ — синъ Твой*

*Отъ Тебе се нуждая
Много се нуждая
Сега благослови ме
Спасителю!*

Г-жа А. С. Х.

Кои радости сж позволени?

Госпожа Веслей писала на сина си: „Ако искашъ да преценишъ, коя радость е позволена и коя не, тогава пази това правило: всичко, което притжпява умътъ ти, всичко което намалява свободата на съвестъта ти, чувството ти къмъ Божественното, стремжътъ ти къмъ висшето, и духовното; т. е. всичко, което увеличава силата на тѣлото надъ духътъ ти е грѣхъ, колкото и невинно да изглежда“.

Соломоновата метода

Единъ младежъ попиталъ еднажъ пастира: „Мислите ли, че ще е лошо, ако уча какъ да се владее“. „Разбира се, че не“, отговорилъ пастира „азъ учихъ това още на младини и го считамъ за много необходимо.“ „Вѣрно ли? По коя система учихте, по системата на йогитѣ или Мюллеровата система?“ „Нито една отъ дветѣ. Азъ учихъ по Соломоновата метода“. „Соломоновата метода!“ „Да, тя е описана въ първиятъ стихъ на петнадесетата глава на Соломоновитѣ притчи“. „Но каква е тя?“ „Мекъ отговоръ отклонява отъ яростъ“.

„Свѣтилникъ“ иска да влѣе чиста и свѣтла струя въ нашиятъ личенъ, семеенъ и общественъ животъ.

За пѣснитѣ.

Наистина едва ли Божието търпение е подложено на по-голѣмо изпитание, отколкото, когато така нареченитѣ християни пѣятъ и се молятъ. Казватъ: „отъ дълбината на сърдцето си викамъ къмъ Тебе“, а продължаватъ съ устнитѣ си и съ поведението си да живѣятъ на повърхността на живота. Крещатъ отъ цѣло гърло: „Щомъ съ насъ е Той, не щеме ни злато ни дворци“, а когато ми не табличката за волни пожертвувания ровятъ половинъ часъ изъ кеситѣ си да намѣрятъ нѣкой грошъ и да го пуснатъ, понеже мислятъ, че църковната каса ще се препълни ако дадатъ едно левче. Страхувамъ се, че тия лицемѣрни викове и пѣсни ще трѣбва да се плащатъ нѣкога въ вѣчността.

„Ако обичате само ония, които обичатъ васъ, каква награда ви се пада?“
Мат. 5,46.

Пишете до редакцията на „Свѣтилникъ“, за да изпратимъ пробни броеве на приятелитѣ ви.

Трета година

Съ настоящиятъ брой „Свѣтилникъ“ почва трета година на своето съществуване. Сърцата ни сж препълнени съ благодарност къмъ Бога, че ни даде възможност да прѣскаме Неговитъ истини чрезъ страницитъ на „Свѣтилникъ“ цѣли две години. „Свѣтилникъ“ е дѣло на вѣра. При излизането на всѣки брой ние можемъ съ увѣреност да кажемъ, че Богъ е промислилъ за него. Нека тукъ бжде изказана нашата благодарност къмъ всички, които не пожалиха 10 лева, да станатъ абонати на „Свѣтилникъ“ и по тоя начинъ да подкрепятъ издаването му. Дано Богъ помогне презъ тая нова година „Свѣтилникъ“ да свѣтне въ още по-вече домове. Всичко за „Свѣтилникъ“ изпращайте на адресъ: П-ръ Г. Сивриевъ—Ал. Василевъ 6—Варна. Годишниятъ абонаментъ извънъ Варна е 12 лв. — 2 лв. по-вече за пощенски разноски,

„Не може да слугувате на Бога и на мамона“. Мат. 6.24.

Подъ микроскопа

Единъ индусъ, студентъ въ единъ колежъ въ Англия, носѣлъ съ себе си едно шише пълно съ вода отъ Гангъ, която споредъ неговата религия била свята. Професорътъ за да му покаже че водата не е свята и че е дори доста мръсна, поставилъ една капка отъ тая вода подъ микроскопа и тамъ смаяниятъ индусъ видѣлъ хиляди живи микроби. Възмутенъ индуса сграбчилъ и ударилъ микроскопа въ земята, понеже му показалъ мръсотията на водата, която той мислилъ за свещена. Колко често се стараемъ да изгасимъ свѣтлината, която смущава спокойствието ни. Не искаме да видимъ истината за да избегнемъ отговорностъ?

Душата говори чрезъ погледа, усмивката и мълчанието — рѣдко чрезъ думи.

На опасната линия.

Единъ день вървѣхъ по улицата, когато ме застигнаха две момчета, които караха велосипеди. Едното отъ тѣхъ караше въ дѣсно, а другото точно на средата на пѣтя. Другаря му го свѣтаваше да кара въ десно, но момчето възрази: „Но азъ не карамъ въ лѣво, карамъ въ средата, не нарушавамъ правилата“. Колко много християни има, които не каратъ „въ лѣво“ и „не нарушаватъ правилата“, но се стараятъ да живѣятъ колкото се може по-близо до „златната среда“. Тѣ се движатъ по опасна линия!

Стани абонатъ на „Свѣтилникъ“!

Сдѣлка или подаръкъ.

За да обясни на ученицитъ си че спасението е даръ отъ Бога, единъ учитель разказалъ следната историйка: „На моя рожденъ день намѣрихъ поставенъ на моята маса единъ великолепенъ златенъ часовникъ, подаръкъ отъ баща ми. Ако преди това той би поискалъ отъ мене, макаръ и само петъ лева за да купи тоя часовникъ, какво би било тогава?“ Едно малко момченце отговорило: „Сдѣлка, г-нъ учителю.“ Спасението е по-вече отъ сдѣлка между Бога и човѣка, то е Божий подаръкъ, е веченъ животъ чрезъ Господа Исуса.

Въ Евангелската църква

Драгоманъ 4

има следнитѣ служби:

Недѣля 10 ч. заранъ

Богослужение съ проповѣдь

11 ч. — заранъ Недѣлно училище

3 ч. сл. об. — Младежко събрание

7 ч. вечеръ — Богослужение съ проповѣдь

Четвърт. 7 ч. веч. — Молитвено събрание

Входа е свободенъ за всички

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна